

župniji. Njegovo delo so Marijine podobe pri podružnicah, ki se nosijo v procesiji. Med svetovno vojno je naredil dva lepa kipa Srca Jezusovega in Marijinega za župno cerkev v Mariburgu. Gospod mu daj večni mir!

Sv. Anton na Pohorju. V nežni dobi življenja, v starosti 11 let. je umrl Franček Mravljak; preselil se je k Gospodu Jezusu, za katerega je več let pridno in zvesto ministriral v naši znameniti romarski cerkvi. Umrl je v slovenjegraški bolnici, dobro pripravljen za večnost. Na belo nedeljo so ga pripeljali domov, v torek pa smo ga pokopali ob obilni udeležbi znancev in sorodnikov Mravljakove hiše. Z lepimi besedami se je poslovila od svojega učenca gđc. Zlatka Köchl. Ves grob je bil zasut s pomladanskim cvetjem kot z zadnjim pozdravom sošolcev in sošolk. Počivaj sladko v naročju Gospoda Jezusa ter izprosi tolažbo preostalim, posebno svojim potrjim staršem!

Sv. Janž na Dr. polju. V Trničah je umrl 18. aprila Anton Areh, kmečki fant, star 31 let. Bolehal je na želodčni bolezni, kateri je po težki operaciji podlegel. Bil je globoke vere in poštenega življenja ter je vestno izpolnjeval krščanske dolžnosti. Pogreb je bil ob veliki udeležbi 20. aprila. Pokojnik naj v miru počiva, staršem, bratom in sestrama naše sožalje!

Brezole pri Račah. Dne 13. aprila je umrla in na veke zatisnila svoje oči v mariborski bolnici tukajšnja zasebnica ter Marijina družbenica M. Frangež. Pogreb rajne se je vršil dne 15. t. m. na pobeškem pokopališču ob obilni udeležbi sorodnikov, prijateljev in znancev. Draga Micka, šla si tja počivat, kjer počiva tvoj dragi bratec Simon. Vsemogočni bodi obema usmiljeni sodnik!

Zgornja Polskava. Na velikonočno nedeljo je za vedno preminula naša nepozabna sosedka, svojemu možu zvesta žena, svojim otrokom pa nad vse skrbna mamica Neža Koban, posestnica na Selah. Pred 14 dnevi se je ponesrečila pri delu na polju. Rajna se je rodila leta 1875 v Laporju ter se je priženila pred 40 leti na precej obširno Kobanovo posestvo na Sele. Složno s svojim možem sta si vzgojila štiri otroke v strogo krščanskem duhu. Starejši sin je predsednik izobraževalnega društva Skala, ki se je pod njegovim nadzorstvom lepo razvilo; drugi je orožnik v Cerknici, tretji in hčerka sta pa

doma. Pogrebne obrede je opravil laporski dekan g. Ozimič ob asistenci domačega g. župnika Gartnerja. G. dekan se je z lepimi besedami poslovil od rajne. Bog ji bodi milostljiv sodnik! Na sedmini za rajno se je nabralo na predlog g. Ivana Koropca na Bukovcu 121.50 D za dijaško kuhinjo v Mariboru. Vsem darovalcem lepa hvala!

Sv. Anton v Slov. goricah. Umrla je dobra Močnikova mati, 76letna posestnica in prevžitkarica v Brengoškem vrhu. Rajna je bila vse življenje skrbna in delavna gospodinja, ki je imela odprte roke za delavce in reveže. V svojem zakonu je vzgojila sedem otrok, izmed katerih je najmlajši padel v vojni, dve hčeri pa sta tudi že šli pred njo v večnost. Komaj en dan po praznikih se je naglo preselila v večnost. Rada je druge spremljala na zadnji poti, zato se jih je tudi njenega pogreba mnogo udeležilo. Položili so jo k večnemu počitku zraven njenega birmanca 63letnega Andreja Slačka iz Andrenc, katerega je pred kratkim na poti v vinograd zadela kap. Kot član Apostolstva mož je vsak mesec pristopil k mizi Gospodovi, zato mu je bilo mesečno sv. obhajilo zadnja popotnica. Gospod njima daj večni pokoj!

Sv. Miklavž pri Ormožu. Dne 16. aprila je previdena s sv. zakramenti, mirno v Gospodu zaspala Marija Kosi iz Hermanec v 77. letu starosti. Njeno življenje je bilo polno žalostnih, bolj kot veselih dni, ker nesreča in trpljenje sta jo zmiraj obiskovala. Pogreba se je udeležila množica ljudi, kar priča, da je bila rajna povsod priljubljena in spoštovana. Bog ji daj večni mir!

Gaberke pri Šoštanjju. V torek 7. aprila je umrl Grušovnik Franc, posestnik, star 81 let. Pogreb je bil na veliki petek ob 10. uri dopoldne. Rajni se je rodil leta 1855 v ugledni hiši Osonkarjevi v Dolici, župnija sv. Florijana. V Gaberke na Črnetovo posestvo se je priženil leta 1884, oženjen je bil 35 let. Leta 1919 mu je žena umrla. Imela sta pet otrok, 1 dekle je še zelo mlado umrlo, dva sina sta bila žrtvi svetovne vojne. Mlajši sin Janez je padel kot žrtev na italijanski fronti, starejši Franc pa je bil ranjen leta 1914 na ruski fronti in je kot invalid v pravem pomenu besede kot mučenik umrl leta 1936. Rajni oče je gospodaril sam do zadnjega, sin in hči sta mu prav pridno pomagala in štiri leta v bolezni lepo stregla. Rajni

Franc Grušovnik je bil zaveden, versko naroden Slovenec. V javnosti je bil mož na svojem mestu, pri volitvah vedno na katoliški strani. V mlajših letih je bil občinski odbornik ter ima velike zasluge, da ni nekoč okoliška občina Šoštanj prišla v nemčurske roke. Katoliške duhovnike je spoštoval nad vse in tudi on je bil spoštovan, da si pred njim ni nikdo upal sramotiti duhovnika. Katoliških knjig in časopisov je prečital več kot sto drugih ljudi na deželi. »Slovenski gospodar« je bil njegov stalni gost celo njegovo življenje, večkrat je rekel, da je lažje brez kruha kot pa brez »Slovenskega gospodarja«. Rad je hodil k sv. zakramentom in na bolniški postelji je večkrat na leto prejel sv. obhajilo in tudi malo pred smrtjo. Upamo, da že uživa s svojo že umrlo družino nebeško plačilo. Sinu in hčeri pa naše sožalje!

Babno pri Celju. Smrt ne izbira, kar pobira! Ta pregovor se je žal uresničil tudi v naši vasi. Mlada žena Terezija Hauptman je bila v nedeljo dne 19. t. m. še zdrava in krepka, v ponedeljek zvečer pa je ležala že na mrtvaškem odru. Postala je žrtev materinstva. Rodila je sinčka, ki pa je že drugi dan odšel za materjo v večnost. Kako je bila rajna priljubljena med poznanimi, je pokazal njen pogreb ter mnogi venci in šopki. Kljub delu na polju jo je spremljalo na zadnji poti toliko ljudi, kakor že Babno dolgo ne pomni. Bila je dobra revežem, prijazna s sosedi in poznanimi, ter možu, s katerim je bila samo 10 mesecev poročena, zvesta družica. Čitala je najrajše »Slovenskega gospodarja«, ki že več let prihaja v to hišo. Veliko prerano umrli krščanski ženi naj sveti večna luč, žalujočemu možu, sestram in bratom pa naše iskreno sožalje!

Sv. Rupert nad Laškimi. Dne 1. aprila je v Malibrezih-Modrču mirno v Gospodu zaspala Senica Marija, stara Sikoletova mati, v visoki starosti 79 let. Bila je dobra krščanska mati in gospodinja, ki je po velikem trudu in trpljenju svojih let sedaj mirno v sredi številnih vnukov preživela večer svojega življenja in se krščansko pripravljala za svojo smrt. Vrla mati, počivaj v miru božjem! — Na belo nedeljo pa smo imeli kar dva mrliča: V Podkladu pri Sv. Rupertu je po dolgem trpljenju in bolehanju preminul vrli oče Kocman Matija v starosti 74 let. Mož je v svojem življenju moral poskusiti vse mogoče boje za svoj obstanek, a je bil vedno

mislim, koliko si prestal in kako hudo Ti je bilo. To ni prazna beseda. Verjemi mi, da bi Ti bila rada pomagala, da bi bil laže nosil. Najbolj me boli, da je tudi mene premotil videz in sem Te z besedami in vedenjem žalila. Moj Bog, slepa sem bila in ne vem drugega, kakor da Te za odpuščenje prosim. Za nič drugega Te ne prosim kakor le za to, da mi odpustiš. Beseda, ki sem Ti jo dala, mi velja in nikoli ne bom drugega vzela. Pisati ne morem vsega, povedati pa bi Ti bila imela mnogo, mnogo. — Novega ni nič posebnega. Oče so bolelni, zdravnik pa pravi, da ni kaj nevarnega. Da je Močilnik kupil nekaj travnikov od Blazinovega grunta in tisto hišo pri Mežnarju, to Ti bo že znano. Sin je pustil financarsko službo in je že dva meseca tu; zdaj mu bo oče v tej hiši uredil branjarijo. Večkrat je že bil pri nas in Te ima v časti. Meni se zdi čeden in pošten fant. — Zdaj pa ne vem več kaj. Pristrčno Te prosim, odpši mi. Če mi boš le to pisal, da mi odpuščaš, bom zadovoljna. O svojem pisanju nisem nikomur nič rekla; zato Ti ne morem nobenih drugih pozdravov poslati kakor svoje.

Tvoja

Marta Zvonik.

Prvi hip je obšlo Tevža čustvo velikega veselja. Dobro mu je delo, da mu piše Marta tako pristrčno, posebno pa še, da ga imajo pri Zvonikovih v časti.

Morda ga zdaj tudi drugi Podkrajčani drugače sodijo.

Toda nečesa je pogrešal v pismu. Prebral ga je drugič. Ne, niti besedice ni o ljubezni. Ali pa jo ima on še rad? O, še, še, še! Najsi se pamet še tako upira, srce ne neha vpiti: še, še, še! ... Tudi Marta ga ima rada. Čeprav tega ne pove, vendar diha iz vsake vrstice ljubezen. Toda: ali pisma ni sestavila zelo previdno? Ne, pisanje je jasno in odkritosrčno, kakršna je Marta sama. In črno na belem stoji, da nikoli ne bo vzela drugega... Res, nikoli drugega, ampak — njega tudi ne. Vedno si je želela na lepo Dvornikovo domačijo, in ko ji je pozneje o kakem manjem gruntu govoril, ji ni bilo nič po volji. Zdaj je berač in s takim se noče za vse življenje zvezati. Tega ji pač ne more zameriti. Ali on kaj misli na ženitev z njo? Ne, resno ne več. Čeprav čisto lepo zasluži, bo še vendar dosti vode preteklo, da bo imel kaj pod palcem. Toliko ga je že izučilo, da čez noč ni mogoče obogateti. Prav zaradi tega, ker ima Marto rad, je ne sme priklopiti na svojo revščino. Ne, nikakor ne! Ona pa to tudi spoznavlje in ne kaže želje, da bi se vzela. Čemu bi si potem razvnela ljubezen? Ne! Ljubezen brez zakona je bolezen; glavo omoti in srce zagreni. Zanj ni časa, da bi po dekletu izkoprneval. Delati mora in vse sile napeti, da pride zopet do veljave. Trdna dekletja ljubezen tako ni.

shrambi je še bilo vse polno steklenic najboljših francoskih vin ter angleškega žganja. V bližini električnih peč so našli Italijani tudi šivalne stroje ameriškega izvora.

Tekma med Badoglijem in generalom Graziani.

Poveljnik italijanskih čet na severu je maršal Badoglio, na jugu pa poveljuje general Graziani. Oba poveljnika prodirata z vso naglico v smeri proti Addis Abebi. Vsak bi rad prvi zasadi italijansko zastavo na vrh neguševske palače v Addis Abebi in bi se s tem činom za vse čase proslavil pred Italijani in bi postal deležen najvišjih Mussolinijevih odlikovanj ter priznanj.

(Dalje sledi)